

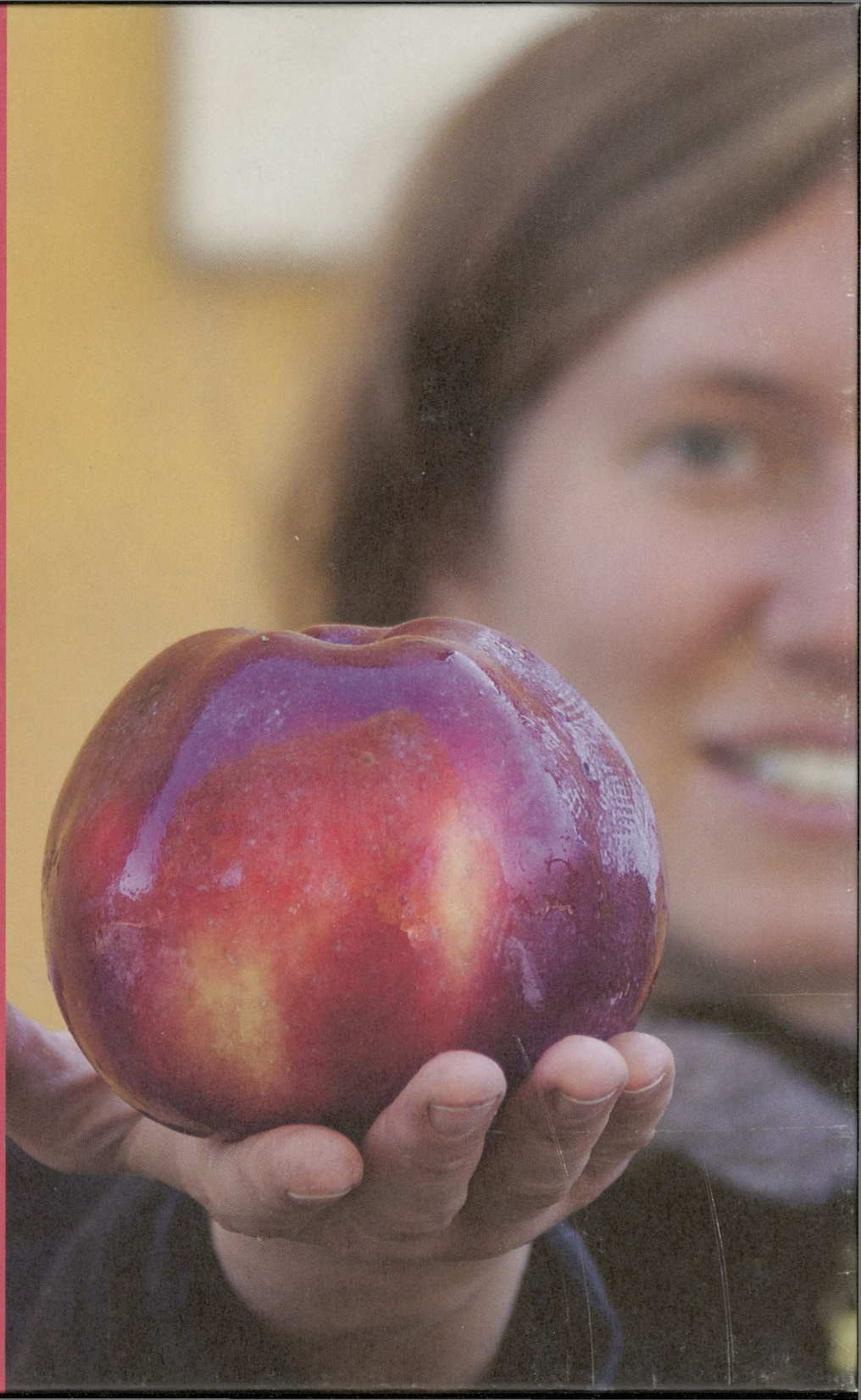
VÅR VARDAG - DITT MUSEUM FATABUREN

2017

VÅR VARDAG - DITT MUSEUM

FATABUREN

2017

VÅR VARDAG - DITT MUSEUM

Red. Anders Carlsson

Nordiska museets och Skansens årsbok

FATABUREN – Nordiska museets och Skansens årsbok – är en skatt av kulturhistoriska artiklar som har publicerats under mer än ett sekel.

Årsboken började som ett häfte med rubriken »Meddelanden«, redigerat 1881 av museets grundare Artur Hazelius för den stödjande krets som kallades Samfundet för Nordiska museets främjande. 1884 publicerades den första kulturhistoriska artikeln och när publikationen 1906 bytte namn till »Fataburen. Kulturhistorisk tidskrift« kom de vetenskapliga uppsatserna att dominera innehållet. Från och med 1931 fick årsboken en mer populär inriktning och i stora drag den form som den har i dag. Fataburen har sedan dess förenat lärdom och sakkunskap med syftet att nå en stor publik.

Fataburen är också en viktig länk mellan Nordiska museet och Skansen, två museer med en gemensam historia och en gemensam vänförening. Varje årsbok har ett tematiskt innehåll som speglar insatser och engagemang i de båda museerna, men verksamhetsberättelserna trycks numera separat och kan rekvireras från respektive museum.

Ekonomiskt stöd från Samfundet Nordiska museets och Skansens Vänner gör utgivningen av Fataburen möjlig.

NORDISKA MUSEET

SKANSEN

Fataburen 2017

Nordiska museets förlag

Box 27820

115 93 Stockholm

www.nordiskamuseet.se/förlag

www.nordiskamuseet.se/fataburen

www.fataburen.se

© Nordiska museet och respektive författare 2017

Redaktör Anders Carlsson

Medredaktör Ewa Kron

Bildredaktör Marie Tornehave

Bildbehandling Karolina Kristensson och Peter Segemark

Omslag och grafisk form Lena Eklund, Kolofon

Översättning Alan Crozier

Omslagets framsida Klara Holmqvist, sektionschef för trädgården vid Nordiska museets avdelning Julita gård, skriver i denna bok om humle, pelargoner, pioner och frukt. Foto: Peter Segemark, © Nordiska museet.

Pärmarnas insidor De nya tapeterna i Tottieska huset på Skansen är tillverkade av företaget Handtryckta Tapeter Långholmen AB. Mönstren är kopior av original av Johan Norman (1744–1808) som finns representerad i Nordiska museets samlingar. Foto: Handtryckta Tapeter Långholmen AB.

Tryck och repro Italgraf Media AB, Stockholm 2017

ISSN 0348 971 X

ISBN 978 91 7108 598 6

Den osynliga markisinnan

Caroline Russell Lagergren på Tyresö slott

ANNA WOMACK är intendent vid Nordiska museet.

Den sista privata ägaren av Tyresö gods, den påvlige kammarherren och markisen Claes Lagergren, avled 1930 och donerade då egendomen – slott, kringbyggnader, markområden och samlingar – till Nordiska museet. Slottet öppnades för allmänheten 1932 och blev ett av Sveriges första hemmuseer, där besökaren skulle få ta del av ett svenskt herrgårdshem från 1900-talets början.

Det finns många färgstarka skildringar om »Markisen på Tyresö« och de har på olika sätt varit bärande i Nordiska museets berättelser om slottsmiljön. Betydligt mindre har varit känt om de kvinnor som gjorde Claes Lagergrens livsresa och tillvaro som slottsherre möjlig. Denna äldre, selektiva historieskrivning följer ett större mönster. I artiklar och historiska översiktsverk om slott och herrgårdar har kvinnor länge fått påfallande litet utrymme. Framställningarna har utgått ifrån slottsherrarna som byggherrar, ägare och aktörer, medan kvinnorna ofta har exkluderats. Det gäller i hög grad även Nordiska museets återgivningar av förhållandena på Tyresö. I dag finns all anledning att vidga perspektiven.

I ett nytt projekt om hemmet och vardagen på Tyresö kring sekelskiftet 1900 lyfts Claes Lagergrens första hustru, Caroline Russell, fram i ljuset. Den här artikeln är en första presentation av ämnet

Markisinnan Caroline Lagergren, född Russell (1854–1919). Oljemålning av Oscar Björck 1896, Tyresö slott. Foto: Peter Segemark, © Nordiska museet (NM.O611146).

och en del av den pågående studien. Syftet är att ge en mer mångfacetterad och rättvisande bild av både ägarskapet och slottslivet.

Transatlantiska äktenskap

Caroline Alice Russell föddes i New York 1854 som dotter till Caroline (f. Howland) och Charles Handy Russell. Fadern var en framgångsrik affärsman som hade byggt en betydande förmögenhet. Som så många andra ekonomiskt oberoende amerikaner gav hon sig av till Europa, och i Rom korsades hennes väg av Claes Lagergren. De gifte sig där 1891 och köpte redan året därpå Tyresö gods, vilket finansierades med hennes arv. Hon kom därefter att leva återstoden av sitt liv, närmare trettio år, i Sverige. Trots det har hon förbigåtts med tystnad i Nordiska museets traditionella Tyresöberättelse.

Som amerikansk arvtagerska var Caroline Russell långt ifrån ensam om att gifta in sig i den europeiska aristokratin. I efterdyningarna av det amerikanska inbördeskriget genomgick USA en enorm ekonomisk tillväxt, vilket skapade anseende för privatförmögenheter. Samtidigt blev det både säkrare och enklare att resa över Atlanten med den moderna ångbåtstrafiken. Amerikanska kvinnor lierade sig med adelsmän i Frankrike, Italien och andra länder men allra oftast med män i England. Från 1870-talet fram till första världskriget blev fenomenet så utbrett att det kan beskrivas med ett eget begrepp: *transatlantiska äktenskap*.

Olika former av kapital – ekonomiskt, socialt, kulturellt – utbyttes på denna transatlantiska äktenskapsmarknad och fick ibland avgörande betydelse för den europeiska adeln. I Storbritannien räddades många lantgods, vars ägare saknade möjligheter att själva bekosta ombyggnader och moderniseringar. På motsvarande sätt finansierades och förnyades Tyresö. Tre år efter Carolines död gifte Claes Lagergren om sig med den jämnåriga änkan Mary Sherman (f. Moore Ogden). Även hennes amerikanska förmögenhet kom slottet till del.

På senare tid har såväl slottsfruar som amerikanska arvtager-

skor ägnats intresse både i Sverige och internationellt. Ett forskningsfält har vuxit fram som visar att kvinnornas insatser varit betydande. I ljuset av detta väcks frågor också om livet på Tyresö. Hur hanterade Caroline rollen som markisinna och slottsfru i nya sociala sammanhang i Sverige? Och vad betyder den amerikanska närvaron för tolkningen av familjen Lagergrens slottsprojekt? Utifrån bevarade brev och efterlämnade handlingar i Nordiska museets samlingar kan man skönja en mer komplex bild än den som hittills har förmedlats.

Grand Tour i Europa

Tidigt på morgonen den 12 juni 1890 steg Caroline Russell i land i Queenstown (Cobh), som var Irlands främsta transatlantiska hamn. I bevarade resealbum och räkningar kan man följa hennes resrutt. Hon tillbringade försommaren på Irland, reste vidare till Skottland och England, därefter till Frankrike, till Normandie, Paris och Cannes. Caroline besökte en mängd slott, kyrkor och historiska platser. I januari 1891 nådde hon Rom, resans kulturella höjdpunkt och slutmål, som vid den här tiden hyste en ansevärd amerikansk koloni. Kanske fanns förhoppningen om en framtid i Europa. Hon var 36 år, ogift och beskrev sig själv som en inte ung men självständig och självförsörjande kvinna. Hennes föräldrar var inte längre i livet, syskonen hade bildat familj och hon var ensam kvar.

Här i Rom hade Claes Lagergren på bara några år gjort snabb karriär. Han umgicks i den högsta romerska societeten, bland diplomater och kulturpersonligheter, och i hans krets fanns också många amerikaner. Efter att ha konverterat till katolicismen blev han 1884 utnämnd till kabinettskammarherre vid Vatikanen av påven Leo XIII. Framgångarna kröntes 1889 med den adliga titeln *markis* och hans nyvunna ställning krävde att han började fundera på att gifta sig.

Sannolikt var det via gemensamma kontakter som Caroline Russell och Claes Lagergren möttes och förlovade sig vintern 1891.

Vägen till giftermål var emellertid inte utan bekymmer eftersom Caroline var troende protestant. Hon var tveksam till att byta tro och hennes brev från förlovningstiden är många och känsloladdade. Diskussioner uppstod även om hur hennes förmögenhet bäst skulle förvaltas i framtiden. Efter noga övervägande konverterade hon och de gifte sig den 6 maj 1891. Bröllopsresan gick till Neapel och Capri, och på sensommaren kom paret Lagergren till Sverige, till Claes föräldrahem Hammar nära Örebro. Under vinterhalvåret och våren förde de en ambulerande tillvaro i Sverige och Italien.

Giftermålet medförde att Claes Lagergrens ekonomiska situation förändrades radikalt och för Caroline innebar det ett socialt avancemang till markisinna, rakt in i societeten. I Rom introducerades hon för de gamla högadliga och påvetrogna familjerna Altieri, Massimo och Serlupi-Crescenzi.

Breven

I det omfattande arkivmaterial som ingick i Claes Lagergrens donation till Nordiska museet finns korrespondensen mellan makarna bevarad. Den innehåller närmare tusen brev, genomgående skrivna på engelska. Brevväxlingen är en följd av Claes tjänstgöring som påvlig kammarherre i Rom, som tvingade paret att leva åtskilda månadslånga perioder. Tättskrivna tunna pappersark med detaljrikt stoff skickades mellan Sverige och Italien, ibland dagligen.

Läsningen ger en god insyn i parets vardag och privata sfär, men också i deras sociala nätverk och i relationerna till societeten, kungafamiljen och intellektuella – ett brokigt persongalleri som förändrades över tid. Breven kretsar ofta kring den lilla världen: hemmet, sönerna, tjänstefolket och arbeten vid godset. De redogör för vem de träffar och vad de gör. Tonen är förtrolig, direkt och rättfram, inte sällan med humoristiska inslag. De uttrycker närhet och saknad men väjer inte för att ge varandra råd eller tillrättavisningar. Paret fick tre söner: Claes 1892, Johan 1898 och Carl 1899. Omsorgen om dem är ständigt närvarande genom löpande ögonblicksbilder.

Caroline Russell (till vänster) med rese-sällskap vid Giant's Causeway på Nordirlands kust, sommaren 1890. Foto: Robert Lee, Nordiska museets arkiv (NMA.0082594).

Av breven framgår att Lagergrens redan tidigt ville skapa sig ett hem i Sverige. De sökte först efter en mindre egendom i Stockholms närhet, men efter försäljningen av Carolines barndomshem i Newport, Rhode Island, 1892 gavs ekonomiska förutsättningar att förvärva ett större lantgods. I juli samma år lät dagstidningarna meddela att Tyresö gods bytt ägare och sålts till den påvlige kammarherren och markisen Claes Lagergren för 500 000 kronor. Köpet omfattade egendomen på ca 6 000 hektar mark »med gröda och inventarier«.

Slott i förändring

När paret Lagergren förvärvade egendomen var slottsbyggnaden nedgången och underhållet eftersatt. För den växande familjen skulle det gamla 1600-talsslottet förvandlas till ett ståndsmässigt och modernt hem. Parallellt uppfördes en mängd byggnader runt godsanläggningen. Till en början var det svårt att hålla värmen, och man använde och eldade bara i enstaka bostadsrum. Inte förrän under 1900-talets första år installerades centralvärme och badrum.

Caroline och jag hafva varit ute vid Tyresö. Rysligt mycket är der att reparera och styra med [...]. Nu hafva vi murare och målare derute senare tapetserare. [1893]

Upprustningen skedde etappvis och blev ett mycket långvarigt och kostsamt byggnadsprojekt, som var beroende av ett ständigt tillskott av kapital. År 1893 tog paret kontakt med arkitekten Isak Gustaf Clason och en omfattande restaurering av slottet och omgivningarna påbörjades året därpå, ett projekt som inte avslutades förrän 1930. Det första större ingreppet var rivningen av den gamla yttertrappan, men den nya lät vänta på sig och de levde »bland sten och murbruk« i över ett år.

Claes Lagergren var historiskt intresserad och hade stora planer för hur slottet skulle gestaltas. Viss lös inredning fanns kvar

Familjen Lagergren med söner
Carl (sittande),
Claes och Johan
på den nybyggda
slottsterrassen en
sommardag under
1900-talets allra förs-
ta år (NM.O611577).

efter tidigare ägare, men i huvudsak nyinreddes rummen. En stor mängd möbler, konstföremål och husgeråd köptes i Sverige, men betydande inköp gjordes även utomlands, framför allt i Italien och Frankrike. I breven passerar hemmets stegvisa förändring revy: väggar tapetseras, snickerier målas, stolar, förgyllda speglar, sängar, husgeråd och auktionsföremål levereras, gardiner sys upp och möbler kläs om. Från Amerika kom Carolines möbler och koffertar fyllda med bland annat linne, porslin och silver. Under Claes frånvaro sände Caroline kontinuerliga lägesrapporter om hur arbetet fortskred:

There is so much to attend to, at home just now. Holmgren has covered the red sofa, and there is enough material left for the two high chairs [...]. Can you buy 3 meters more at the Louvre? And we can cover the chair later on. Svenson [gårdssnickaren] has finished & put up the doors, going up to the attic in the wing. [1907]

Hur stor del hade Caroline i förändringen av slottet? I hennes brev märks ett tydligt intresse och engagemang för utvecklingen av lantegendomen, som åtminstone delvis hängde samman med hennes sociala och kulturella ambitioner. Samtidigt följer hennes sätt att resonera den tidens gängse mönster för ansvars- och arbetsfördelning mellan kvinnor och män. Mannen höll kontakterna utåt med arkitekter och hantverkare. Caroline agerade på ett sätt som förväntades av en kvinna ur hennes socialgrupp vid den här tiden. Men det hindrade inte att hon ställde krav på att vara delaktig:

I long to know about everything on our property, & I have a right to know, as it belongs equally to me, dear husband [...].

Våren 1893 bad hon sin man om att få träffa arkitekt Clason för att titta på hans ritningar och få ett kostnadsförslag för den utvändiga ombyggnaden:

I asked him if he could give me a rough estimate of the whole exterior cost with new roof, towers &c according to his plan. He calculated & said that w'd cost between 50.000 & 60.000 kronors – So, dearest, I think our son will have to do that, when he marries a rich American heiress.

Citatet ovan antyder en självklar och medveten hållning till det amerikanska förmögenhetskaptal som bytte kontinent i samtiden. Gentemot maken gjorde Caroline ingen hemlighet av vad som styrde slottets omdaning.

Hushållet

En slottsfru var sin egen arbetsledare, som ansvarade för inomhussysslor. Caroline Lagergren övervakade hushållsarbetet, anställde personal och fick ibland även agera medlare mellan anställda. Frågor som rörde tjänstefolket upptar ett stort utrymme i korrespondensen. Personal kom och gick och nya personer tycks ofta ha rekryterats på rekommendation av någon i bekantskapskretsen, vilket inte var ovanligt vid den här tiden. År 1893, inför familjens första sommarvistelse på Tyresö, fanns hushållets tjänstestab på plats: kokerska, huspiga, hushållerska, tvätterska, köksa, kammarjungfru och sonen Claes amma. Caroline visade omsorg för slottets anställda och noterade ofta att många arbetade hårt. Med den tidens tydliga klassbarriärer ges exempel på en slags ömsesidig respekt.

Inledningsvis kan det inte ha varit helt lätt att som engelsktalande husmor förestå ett stort herrgårdshushåll. Brevet visar dock att hon var fast besluten att ta kommandot och hålla i hushållsekonomin. Hon ber sin make:

[...] you must let me manage the house, quite by myself, without any interference. I may make mistakes & often be very glad to ask your advice, but you must let me have full control over domestic affairs, as [...] other women do. And you must not, as I have often

said, before, make it so hard for me, about the money for house-keeping. [...] It is very different, here, in every way, & being a stranger it is hard to do things in the Swedish way [...].

Bevarade kassaböcker och räkenskapsböcker visar spännvidden i utgiftsposterna vid ett stort gods runt förra sekelskiftet. En betydande post var löneutbetalningarna till de anställda och till externa yrkespersoner som anlitats för byggnadsverksamheten. Under Claes frånvaro skötte Caroline vissa penningtransaktioner i tät kontakt med godsets inspektör.

Money affairs

Med de stora utgifterna vid Tyresö följde en ständig oro för godsets ekonomi. Anläggningen slukade pengar och talet om sparsamhet löper som en röd tråd i makarnas brevväxling:

Tyresö seems to swallow up everything we own, like a great rapacious dragon with open jaws. [1911]

Paret Lagergren var beroende av månadsvisa inkomster från Carolines amerikanska förmögenhet som förvaltades av hennes äldre bror, advokaten Charles Russell i New York. Utdelningen varierade över tid, vilket periodvis var en källa till anspänning i äktenskapet. Åren runt 1910 hade familjen stora penningbekymmer och finansiella frågor diskuterades frekvent. Paret hade kostnader även för en stor våning vid Blasieholmstorg i Stockholm. »So, as you say, the money goes! But I am careful, & both miss J. & Olga have learned to be much more economical, so I can keep down the house expenses greatly«, skriver Caroline 1912.

Av korrespondensen kan utläsas att Caroline var både ekonomiskt drivande och medveten. Hon återkom ofta till sin egen konsumtion och breven genomsyras av ambitionen att dra ned på onödig lyx. Utöver det som krävdes för att upprätthålla familjens samhällsställning tycks hon inte ha tillåtit sig några extravaganser.

Caroline Lagergrens
betalda räkningar
från 1915. Under
sommarhalvåret var
slottshushållet stort
med många bjudningar
och övernattande
gäster. Beställningar
gjordes hos tidens
välkända leverantörer
i Stockholm. Ur Nordiska
museets arkiv.
Foto: Peter Segemark,
© Nordiska museet.

Strandvägen 7A
Riksb. tel. 1385 kontorst. 5325
Allm. 4763 8872.

J. O. LANDELIUS

KONGL. HOF-KONDITIONER
STOCKHOLM.

för Högskolans Tre Greppman Lagergren,
Blasie

11. In. Fälsk
12. In. Kirke

Alm. Telefon 2354

Storbyråströken 16.
Riksb. tel. 5338
Allm. 2578

Stockholm den 28 Feb. 1915.

STOCKHOLM den

1915

Lagergren Fyris DEBET
MAGNUSSON
Slakteriaffär

ETORGET 17

Lai	180	532	✓
Flak	190	357	✓
Lagg	760	285	✓
Skjort		190	✓
Skutta		280	✓
Skick	100	80	✓
Skalf	120	378	✓
	225	698	✓
S. omr. Str.		2703	✓
		225	✓
		5018	✓

Stockh. Tel. 2385 & 2386.

Riks Tel. 4613

H. C. HANSSON

Margarin & Anjonsmagasinet
PARTIAFFÄR FÖR
VIRTUALIER, KONSERVER & POTATIS M.M.

Stockholm den 31 Mars 1915
Nylarstorg 17.

Telegramadr: MEJANSON

Greppman Tre H. C. Lagergren Fyris

Rikstelefon 30 68.
Allm. Tel. 12682.

Förstklassig
Damskrädderi
& Syateljé

L. J. Lagergren

An.

Olsons
Coal till
9.50
alla efterfrägade bränslingar af bästa
och billigaste och billigaste bränsle
och kakelegnar. Osa, sota och slagg ej
med före hemtransporten, måste belönas
egen betalls till kusk.

1915.

April.
May.
June. Bill.
Paid

Debet

935-
75-
310-
2/6 1915

1915
Mar 2
17

1915
Mar 2
17
An. L. J. Lagergren
För att tillåta gränsen
Jernsättningar. Sesa delgäld genom afse
omständigheter för att tillåta gränsen

Klänningar syddes om, hon jämförde leverantörer och handlade ibland till »half price«, när det gällde den personliga garderoben.

Redan kort tid efter att de hade blivit slottsägare såg sig paret Lagergen om efter extrainkomster för att utveckla anläggningen. Hus byggdes i slottets närhet och hyrdes ut till sommargäster. Ett stort projekt som engagerade dem båda under lång tid var utbyggnaden av Breviks villasamhälle. Här, på Brevikshalvön, lät de från sekelskiftet 1900 bygga och inreda sommarvillor för försäljning och uthyrning till välbärgade stockholmsbor.

Sällskapsliv

Sedan vi kommit hem hafva vi haft oupphörligt främmande. Kapten Grill var qvar och har varit ända tills i går. Så kom en Härads-höfding Tigerskjöld i lördags åtta dagar sedan med sin fru [...].
[1895]

På många sätt var Caroline en kvinna av sin tid. Hon levde ett konventionellt överklassliv som reglerades av etikettsregler och sociala förväntningar med täta band till societeten och hovet. Men hon skiljde sig också markant från sina medsystrar, samtidens högreståndskvinnor. Hon var amerikansk arvtagerska, konvertit, gift med en påvlig kammarherre och markis – en ovanlig kombination i Sverige. Paret Lagergren umgicks mer än många andra i en internationell krets av diplomater, kulturpersonligheter och kungligheter.

Med herrgårdslivet följde plikter och en förväntad gästfrihet. Sommartid var det inte ovanligt att vänner och släktingar stannade i veckor, till och med månader. De gjorde utflykter i omgivningarna, rodde över till någon liten holme med matsäck, fiskade och njöt av landskapet. Carolines noteringar från 1905 visar att familjen fick regelbundna besök, ordnade luncher och middagar i stort sett hela sommaren från mitten av maj ända in i oktober. Bland gästerna det året fanns bland många andra Isak Gustaf Clason med fru och barn, Prins Eugen, Ragnar Östberg, Oscar Björck samt Helena och Carl Rupert Nyblom. En ofta sedd gäst på Tyresö var

»På Tyresö äng.« John How, Caroline och Claes Lagergren samt hunden Bruno i början av 1900-talet. Amerikanen How tillbringade långa perioder på Tyresö och räknades närmast som en familjemedlem. Fotograf okänd, Nordiska museet (NMA.0063592).

konsthistorikern och författaren Carl G. Laurin som i sina memoarer har gett en kort karaktäristik av »Markisinnan Caroline« som »en mörkögd, genomgod och präktig amerikansk dam.« På annan plats liknade han henne vid Amerikas allra första presidenthusfru, och uppmärksammade de »animerade festluncher« som han så ofta upplevt på Tyresö, »med gäster från alla väderstreck under den älskvärda och moderliga grevinnans presidium. Hon gör ett intryck av att ha [...] något av Martha Washingtons klarögda och sanningskära väsen«.

Trots avståndet höll Caroline tät kontakt med sina syskon och vänner i USA livet igenom. Hon var stolt över sin bakgrund, stod

Nästa uppslag:
Tyresö slott. Foto:
Karolina Kristensson,
© Nordiska museet
(NMA.0080076).

sin amerikanska familj nära och refererade ofta till sina amerikanska rötter. Hennes bror Charles, vars barn var jämnåriga med sönerna Lagergren, besökte Tyresö under sina resor till Europa, så även systrarna Joanna (Josie) och Grace. Claes Lagergren hade varit i Amerika på 1880-talet, men paret gjorde aldrig någon gemensam resa dit. Själv åkte hon tillbaka endast vid två tillfällen, under några sommarmånader 1901 och 1911. Ytterligare en resa planerades men blev aldrig av, då första världskriget kom emellan. I februari 1919 drabbades Caroline Lagergren av ett slaganfall och avled kort därefter.

Dollarprinsessor och svensk herrgårdskultur

Tyresö slott, sådant Claes Lagergren förvärvade det 1892, var ett mångbeprövat minnesmärke. Han krävde mycken utbyggnad och nyinredning för att därav forma sitt residens. [...] Tyresö, som det nu befinner sig, visar markis Lagergrens hem, men rymmer samtidigt flera hela och typiska inredningar från äldre perioder och minnen ända från byggnadstiden [...].

»Markisens slott«, *Fataburen* 1958.

I historieskrivningen har Tyresö slott nästan uteslutande framställts som Claes Lagergrens projekt. Av citatet ovan kan man förledas att tro att han köpte och bebodde slottet ensam. Medan »markisens« originella framgångssaga har varit tacksam att teckna har Caroline Lagergrens person antingen utelämnats eller reducerats till en summa pengar. Varken hennes amerikanska bakgrund eller tillvaron i Sverige har efterfrågats.

När slottet musealiserades och blev besöksmål på 1930-talet skulle det inlemmas i en nationell berättelse, där det var viktigt att betona slottsmiljön som en del av ett svenskt kulturarv. I sina memoarer, som publicerades på 1950-talet, resonerade Nordiska museets styresman Andreas Lindblom kring synen på Tyresö slott som hemmuseum:

På den tiden när donationen offentliggjordes var det flera kulturintresserade som menade att detta hårt restaurerade slott med sina överlastade rum, delvis präglade av amerikansk-italiensk smak, hade föga värde som exponent för svensk herrgårdskultur. Mer och mer inser man dock att någon enhetlig »svensk herrgårdskultur« inte existerar samt å andra sidan att Tyresös interiörer på ett märkvärdigt sätt står sig i konkurrensen.

I samma artikel refererade han till Claes Lagergrens båda fruar, vilka – utan att namnges – beskrevs som »dollarprinsessor«. Stereotypa och generaliserande uppfattningar av amerikanska arvtager-skor i kombination med museala smakideal har säkert bidragit till att den amerikanska närvaron på Tyresö har ansetts alltför obetydlig eller ointressant att föra fram. Efter att testamentet offentliggjordes 1930 gjordes en förlikning, då ett större antal föremål återlämnades till arvingarna. Nordiska museet avstod då från att förvärva en stor del av de amerikanska föremål och personliga tillhörigheter som en gång tillförts boet genom Caroline Russell Lagergren.

Efter Carolines död publicerade Claes Lagergren ett omfattande memoarverk i nio band, som gjorde succé på 1920-talet. I en artikel i *Sydsvenska Dagbladet* 1926 nämner han att det var hans första hustru som hade initierat idén. I dag hade man önskat att hon själv också skrivit sin historia.